

LEVENDIGE 'laatste rustplaatsen'

‘Het is allesbehalve een dooie boel op plaatsen waar overlevenden hun laatste rustplaats hebben’

Zoals ieder ander, bezoekt reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele graven van overledenen. Dat er leven is na de dood en dat reïncarnatie wat haar betreft vaststaat, wil niet zeggen dat ze overleden dierbaren niet mist. Zielsbewustzijn verlaat na de dood het gestorven lichaam om verder te reizen in tijd en ruimte, op zoek naar een nieuw begin. Echter, nabestaanden blijven lang verdrietig en missen de gestorvene. Grafbezoek biedt troost. In de omgeving van uitvaartcentra, begraafplaatsen en kerkhoven is het een komen en gaan van zielen. Marianne laat in dit artikel zien dat paranormaalgevoelige stervelingen het absoluut geen ‘dode boel’ vinden in de buurt van zogeheten laatste rustplaatsen.

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

Afscheidsbrieven

Uitspreken wat je op je hart hebt werkt therapeutisch voor alle nabestaanden. Therapiecliënten geef ik nu en dan de opdracht mee om afscheids- en andere brieven te schrijven aan overledenen, in het geval ze iets willen overbrengen wat in eerdere situaties niet lukte. Zulke brieven maken en voorlezen aan een graf - wanneer de geadresseerde in kwestie gestorven is - blijkt geregeld een uitstekende afsluiter voor onverwerkte emotionele relaties.

In de lente bezocht ik het graf van mijn schoonouders, samen met mijn man. Zijn ouders zijn ruim vijftien jaar dood, maar nog lang niet vergeten. Op gezette tijden brengen we ze een bezoekje. Dat wil zeggen, een bezoek aan hun graf, dat op een kleine dorpsbegraafplaats ligt in de provincie Zeeland. We nemen broodjes en een thermosfles koffie mee, kijken of alles er goed en netjes bij staat, ‘picknicken’ staand bij hun grafsteen en babbelen hardop tegen ze, alsof ze ons kunnen horen. Manlief vertelt hoezeer hij ze mist, hoe het met ons gaat en wat onze toekomstplannen zijn.

In de periode vlak na het overlijden van mijn schoonouders was hun zielsenergie maanden voelbaar. Eerst in het huis waar ze tot hun dood woonden, daarna rondom hun graf. Na ongeveer anderhalf jaar waren ze ‘weg’. Hun zielsenergieën verdwenen, hun eigen weg en zielsplan volgend. Toch houden mijn partner en ik ons koffie- en broodjesritueel in ere om ze te blijven gedenken. Hoe je rouwt, is persoonlijk. In de loop der jaren zijn wij dit intieme moment op de Zeeuwse begraafplaats gaan waarderen.

Tikkertje

Naarmate minder plek nodig was voor ons verdriet, kwam er ruimte voor andere zaken en emoties. Manlief en ik stonden een keer stil bij hun marmeren grafsteen en genoten

van de eerste uitbundige zonnestrallen op een vroege lentedag. Eksters en kraaien vlogen af en aan, lieten van zich horen in de boomtoppen aan de rand van de begraafplaats. We roken het net gemaaid gras. Voor het eerst zagen we de goed en liefdevol onderhouden bloemperken met viooltjes en de schoongeborstelde andere gedenksteden die in een slingerend patroon lagen. Die dag keek ik ook met mijn derde oog. Ik zag lichtgele gestalten bewegen nabij graven waar pasgeleden de teraardebestelling had plaatsgevonden. Ik stootte mijn partner zachtjes aan en zei: "Kijk!" Hij begreep me niet, dacht dat ik andere bezoekers op de begraafplaats aanwees. Die waren er niet, net zomin als hij iets zag. Jammer, want het tafereel was apart. Tussen twee rijen met grafzerken van dezelfde grootte, speelden drie kinderen. Liever gezegd, ik nam lichtschaduw waar, die aangaven hoe deze entiteiten er vroeger hadden uitgezien als levende personen. Twee gedaantes kristalliseerden uit tot jongens die tikkertje speelden. Ze holden lachend achter elkaar aan. Hun schaterlach klonk me helder in de oren. Ze droegen een hemdsblouse met korte mouwen, een pofbroekje tot op de kuit, een pet op het hoofd. Stapten rond op hun klompen. Eén meisje rende haast dansend achter een ijzeren hoepel aan. Telkens tikte ze de grote ring aan om hem voort te bewegen. Haar jurkje fladderde rond haar benen. Een lange magere, oudere man met een baardje, in zwart pak, hoge hoed op het hoofd, liep voor hen uit. Plechtig. Hun kleding hoorde bij de tijdperiode 1870-1880. Een opa met zijn kleinkinderen? Een willekeurige man, met spelende kinderen? Zeker was: ze waren al heel lang dood, maar toch nog steeds sterk aanwezig met hun zielsenergie op deze dorpsbegraafplaats. Toen ik hun kant uitliep, losten de gestalten op. Op de plaats waar de kindgeesten zojuist liepen en speelden, was een hoek van de begraafplaats ingericht voor hedendaagse kindergraven. Was het vrolijke gedrag en gelach van de al overgegangene zielen een uitnodiging geweest voor recente kinderzielen, om mee te gaan naar andere oorden? De speelse energie legde een vriendelijk energielaagje over de kindergraven heen. Een kwartier later was alles weer even sereen en stil als kort daarvoor. Prachtig om mee te mogen maken! Kerkhoven en dodenakkers zijn er voor levenden, doden én voor zielen die bezig zijn met de overgang naar de andere wereld. Voor sommige zielen duurt het weken, maanden of jaren; weer anderen zijn vlotter met hun overgang van het aardse naar het dodenrijk.

Franse stilte

In Frankrijk wandel ik graag over kleine plattelandskerkhoven. Vooral in de zomerperiode, in van die stille, ingeslapen gehuchten met oude, vervallen huizen. Een ommetje maken langs ingezakte en scheve zerken. Genieten van de intense stilte die daar heerst en die alleen onderbroken wordt door geluid van krekels, een pruttelende automotor of een wegscheurende brommer in de verte. Ik lees namen, geboorten en sterfdata die in de gedenksteden zijn gebeiteld. Bekijk foto's van overleden personen die 'voor altijd' gevat zijn in porseleinen ovale schildjes. Verwonder me over stoffige plastic bloemstukken, eens fel van kleur, nu lichtgrijs getint. Op pittoreske ommuurde kerkhoven, gelegen naast dorpskerkjes die op instorten staan, voel ik me prettig. Het is er rustig. Stil. Mooi stil. Zelden neem ik daar dolende zielsenergieën waar. De energie die hoort bij leven en sterven, gaat op het Franse platteland naadloos over van in leven zijnde dorpsbewoners naar gestorvenen op het kerkhof. Leef, sterf, rouw, (be)rust. Je wordt geboren en op een dag is het tijd om te gaan. Hoe anders is dat in jachtige grote steden, waar het leven voor alle mensen maakbaar lijkt. Waar zo lang mogelijk in leven blijven, hoger aangeschreven lijkt dan kwaliteit van leven. Waar artsen en patiënten negeren dat we sterfelijk zijn, weigeren te accepteren dat doodgaan deel uitmaakt van ons leven van alledag.

Contact met de doden

Een keer gaf ik een lezing in een groot en modern stedelijk uitvaartcentrum. Over reïncarnatie, de beperkte houdbaarheid van ons sterfelijk lichaam in relatie tot ons zielsbewustzijn, en leven na de dood. De plek vooraan in de aula, waar ik stond om mijn verhaal te houden, was normaal gesproken de plaats waar de kist - met daarin de overledene - werd neergezet en waar gespeecht werd ten afscheid. Het geroezemoes van tweehonderdvijftig mensen die wachtten op wat ik ging vertellen, maakte me nerveus. Bestond er niet een gouden regel om te kalmeren bij het houden van een voordracht? Blik op oneindig, ogen richten halverwege het publiek en niemand specifiek aankijken? Proberen maar. Recht voor me, zag ik tientallen rijen plastic kuipstoelen, met daarop de contouren van alle belangstellenden. Dat niet alleen. Doordat ik in de ruimte staarde, zag ik de aura's van mensen in elkaar overlappen, maar ook zag ik opeens zielsenergieën van overledenen! Geesten bewogen zich door elkaar heen, boven de hoofden van de mensen in de zaal. Veelal dicht bij personen waarmee een entiteit een speciale had gehad. Een stuk of wat zielsenergieën kwamen naar me toe zweven en ik schoot in de lach. Nooit gedacht, dat ik zowel levenden als overledenen kon motiveren met mijn verhaal over reïncarnatie! Na afloop van de lezing ontstond een lange rij. Mensen wilden aanvullend persoonlijke vragen aan me stellen, die verdacht veel op elkaar leken. Zoals: "Is de scheidlijn tussen leven en dood echt zo dun?" en "Was die ene droom die zo

bijzonder was, waarin een overledene contact opnam met me, wel echt gebeurd?" Jazeker! Niks *wishful dreaming*. Contacten vanuit het hiernamaals verlopen gemakkelijker in de droomstaat. De levende treedt tijdens een (nachtelijke) slaapdroom een beetje uit en zweeft met zijn zielsenergie omhoog naar een lichtere sfeer. De overledene daalt vanuit de lichtere sferen/het dodenrijk naar beneden richting nabestaande. En bingo, contact! Zelden had ik bij een presentatie over reïncarnatie zo veel toeschouwers. Zielen met en zonder lichaam.

Uitvaartbranche

Medewerkers in de uitvaartbranche komen veelvuldig in aanraking met leed van anderen. Ze zien, praten met, en begeleiden verdrietige nabestaanden van overledenen. Dergelijke heftige emoties hebben praktisch altijd hun weerslag op de fysieke gesteldheid. Wat begint met lichte vermoeidheid, kan leiden tot emotionele uitputting, geen zin meer hebben om een functie uit te oefenen en totaal 'opbranden'. Constante onderdompeling in verdrietige omstandigheden én het werken te midden van de (onzichtbare) aanwezigheid van dwalende entiteiten die om aandacht bedelen, eisen hun tol. In uitvaartcentra, bij crematies en begravenissen, is het superdruk vanwege de almaar durende interactie tussen rouwende levenden en de energie-uitwisseling tussen levenden en entiteiten. Als je dat niet in de gaten hebt of er geen aandacht aan besteedt, ligt emotionele en lichamelijke uitputting op de loer. Heb jij een baan in de uitvaartwereld? Ben je hoogsensitief of paranormaal gevoelig? Denk dan op regelmatige basis een beschermingskleurtje om je lichaam heen om energie en emoties van anderen op gepaste afstand te houden. Of zorg voor vrijetijdsbesteding in de natuur. Opladen in stilte of in een groene omgeving is hard nodig om een juiste balans te vinden en te houden. Om dit werk überhaupt te kunnen blijven doen.

Graven boven de grond

In het najaar van 2018 was ik op vakantie in Lissabon, Portugal. Ik bezocht daar het *Cemitério dos Prazeres*, een 20 hectare tel-

lende begraafplaats, aangelegd in 1833, na een choleraepidemie die duizenden mensen het leven kostte. Lichamen van overledenen werden en worden daar niet onder de grond begraven, maar bijgezet in kisten bóvengronds, in monumentale stenen huisjes. Vaak met kruizen of heiligenbeelden op het dak. Toegang tot deze gedenkhuisjes verkrijgen alleen de familieleden van de gestorvenen. Zij beheren de sleutel van smalle hoge deurtjes met open traliewerk, soms voorzien van vensterglas en gordijntjes. Hier en daar kun je de op elkaar gestapelde houten doods-kisten, in vergane staat, zien liggen. Bijna aanraken. De met grafinten en kunstbloemen verfraaide kisten vergaan langzaam. Hoe langer het geleden is dat iemand in het grafmonument werd bijgezet, des te meer je ziet hoe ook het hout is gaan rotten. Daardoor kom je ingestorte kisten tegen en kun je af en toe een stukje van het geraamte van de dode zien liggen. Luguber? Dat valt best mee. Het is een ándere manier van omgaan met gestorvenen. De algehele uitstraling op deze enorme begraafplaats was kalm en sereen. Om de vijf minuten vloog wel een verkeersvliegtuig over. De startbaan van een internationaal vliegveld lag vlakbij. Toepasselijk, vond ik, al die vliegtuigen die opstijgen... net zoals de ziel na de dood omhooggaat.

Dat entiteiten zich koest hielden of nauwelijks aanwezig waren, viel me tegen. Ik had op z'n minst verwacht dolende ex-cholera-patiënten uit het verleden tegen te komen, maar nee. Niks te zien. De zon scheen fel, het was 30 graden. Ik maakte foto's met mijn smartphone van witgeverfde grafmonumenten, die blonken in de Portugese zon. Na een lange wandeling tussen de duizenden graven, hield ik het voor gezien. Manlief was blij, hij vindt mijn belangstelling voor doodse materie niet inspirerend. Vlug nog naar de 'fototentoonstelling over de dood', in een gebouw bij de ingang van het *Cemitério dos Prazeres*. We liepen langs foto's, afgebeeld op groot doek, over uitvaarten van 'Bekende Portugezen', die wij niet kenden. Mijn man kreeg het koud in de koelte van de schaduw binnen. Hij 'voelde iets engs', wilde naar buiten. De verlichting flikkerde aan. Uit. En weer aan. Enzovoort. Hij had gelijk, hier hingen meerdere geesten rond. Ze waren niet 'oud', maar voelden 'jong'. Zielen van pasgestorvenen die op onderzoek uit waren.

Grafbeschermer

Buiten wilde ik een laatste foto maken van een schitterend en indrukwekkend praalgraf. Een tamelijk groot witgeschilderd monument, met stenen beeld van een engel met vleugels op het dak. Maar dat wilde niet lukken. Het kleurenscherm van mijn iPhone sloeg op tilt, daarna op zwart. Ik sloot mijn smartphone af, startte het weer op en wachtte. Probeerde opnieuw een foto te maken van het grafhuis waar ik voor stond. Voor de tweede keer kreeg ik een zwart scherm. Weer uitzetten, aanzetten, opnieuw wachten. Mijn mobieltje was toch niet kapot? Nog een keer. Uitzetten, opstarten. Ik deed daarbij een stap naar voren, leunde met één arm tegen de graftombe en voelde direct de aanwezigheid van een metershoog en metersbreed energieveld. Donker. Stevig. Net niet dreigend. In gedachten vroeg ik: wat is dit? Om vervolgens antwoord te ontvangen in mijn hoofd, dat klonk als een dof 'Ik bescherm dit graf'. Geschrokken maakte ik mijn verontschuldigen en beloofde geen foto te zullen maken. Op het scherm van mijn telefoon plopten de gebruikelijke Appjes ogenblikkelijk tevoorschijn. De camera deed het weer, pff, gelukkig.

Met fotograferen van objecten op kerkhoven en begraafplaatsen ga ik sindsdien zorgvuldiger om. Het is allesbehalve een 'doeie boel' op plaatsen waar overlevenden hun laatste rustplaats hebben. •

